

ALEX LIGHT

Iubire
de
probă

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

CORINTEENS

Becca

EXISTĂ ZILE PE CARE MI LE AMINTEAM DE parcă ar fi fost ieri. Dimineața de vară când mama a învățat, în sfârșit, să folosească un cuptor. Ce coincidență! În aceeași zi, apartamentul nostru a încetat să mai miroasă ca o afumătoare. Sau când aveam zece ani și am reușit să merg pe bicicletă fără roți ajutătoare.

Dar să îmi amintesc nu era mereu bine. Existau și zile pentru care aș fi dat orice să le uit. Ca ziua în care a plecat tata. Sau prima dată când am picat un test la matematică.

Apoi, mai erau și zile ca mai toate cele din viața mea; zile nedemne de luat în seamă, pe care le confundam între ele. Mă obișnuisem să îmi închei fiecare zi cu aceeași întrebare: fusese o zi memorabilă sau numai bună de uitat?

Ziua de azi a tras lozul cel mare la loteria uitării. Și nici măcar n-a început prima oră!

Ședeam sprijinită de ultimul stejar rămas încă în picioare de la Liceul Eastwood, cu o carte pe genunchi. Era locul meu favorit de citit din întregul campus. Ascuns

în spatele terenului de fotbal, era suficient de îndepărtat cât să fie intim, însă nu complet izolat. Puteam totuși să văd antrenamentul de dimineață și pe jucătorii din echipă, făcând ture fără tricou pe ei. Era o dovadă suficientă că toamna nu era de găsit nicăieri aici, în însoțita Georgie – deși eram convinsă că ei ar fi stat fără tricou chiar dacă erau sub zero grade. Poate că să-ți arăți mușchii abdominali ținea degerăturile la distanță.

Ridicând nasul din carte, am aruncat rapid o privire spre ei. Nimic mai mult, însă a fost suficient ca să văd grupurile de elevi aliniați pe margine. De fapt, erau aproape numai fete. Trebuia să recunosc că să te trezești devreme doar ca să te uiți la un antrenament de fotbal cerea multă dedicare. În plus, nu era mai puțin ciudat să te trezești devreme ca să citești în liniște.

Credeam că pasiunea mea pentru romane de dragoste dispăruse odată cu divorțul părinților mei. În schimb, devenisem și mai avidă. Citeam două cărți pe săptămână. Nu mă mai săturam. Parcă m-aș fi gândit că, dacă iubirea nu există în realitate, există măcar în ficțiune. Paginile o țineau în siguranță. Suferința era controlată. Nu existau urmări, și nici șoc posttraumatic. Există un motiv pentru care toate cărțile se încheie chiar după ce cuplul ajunge împreună. Nimeni nu vrea să continue să citească până când cei doi ajung din fericiți, nefericiți. Nu-i așa?

Am sărit în sus când a sunat clopoțelul. Cartea mi-a căzut și am ridicat-o repede, înainte să se păteze de verdele ierbii. Mi-am îndesat lucrurile în geantă și am luat-o la

picioar în josul dealului, străbătând apoi terenul și coridoarele cu dulapuri albastre, acum animate de elevi care se grăbeau să ajungă la timp la prima oră. Erau comici. Bobocii alergau de parcă viețile le-ar fi fost în pericol, în timp ce elevii din ultimul an se sprijineau alene de dulapuri, de parcă legile timpului nu li s-ar fi aplicat și lor. Am trecut pe lângă toți și mi-am croit drum spre ora de engleză. Nu îmi plăcea să întârzi, nu pentru că aș fi fost vreo mironosiță, ci pentru că detestam felul în care se holba lumea – de parcă să ajungi după clopoțel ar fi deschis sezonul de priviri urâte.

— Bună dimineața, domnișoară Copper! am strigat, intrând în clasă.

I-am făcut profesoarei cu mâna. A mârâit, și-a întors ochii spre ecranul computerului, iar eu am zâmbit. Unele lucruri rămâneau mereu la fel. Puteam conta întotdeauna pe ostilitatea ei matinală.

După ce am ajuns în banca mea din ultimul rând, m-am întors la cartea mea. Personajele se sărutau. Oare dragostea chiar putea face timpul să se oprească? De ce făcea fiecare personaj feminin să simtă că trăiește? Nu trăia și *înainte* să îl cunoască pe el? Sau era într-o stare comatoasă, ca un zombi? Cum schimba asta iubirea și, mai important, de ce nu mă puteam sătura de porcăriile astea complet nerealiste?

Gândurile mi-au fost întrerupte când cele două fete din fața mea mi-au atras atenția. Una arăta spre ușă, iar cealaltă își îndrepta gulerul bluzei și își aranja părul. Asta nu putea însemna decât că...

Brett Wells a intrat în clasă așa cum intră soarele pe geam — lent, captivant. Timpul a părut să stea în loc cât i-a zâmbit profesoarei și s-a îndreptat spre banca din fața mea. Am aruncat o privire la ceas, să mă asigur că nu se oprise.

Trebuia să recunosc că era, probabil, singura persoană care făcea neclară linia dintre ficțiune și realitate. Avea părul mai degrabă auriu decât șaten, un zâmbet natural și o perfecțiune neclintită. Era ușor să te pierzi în ochii lui albaștri, luminoși. Parcă ar fi pășit afară dintre paginile unei cărți și s-ar fi materializat în fața mea. Nu era de mirare că jumătate din elevi erau îndrăgostiți de el. Nici măcar profesoarele nu erau imune. Cred că domnișoara Copper se înroșise. Bleah!

Pe lângă aura pe care o răspândea, mai era și faptul că părinții lui se numărau printre cei mai generoși din întreaga școală. Înainte să termine clasa a noua, începuseră să circule zvonuri că familia lui urma să doneze câteva mii de dolari pentru renovarea terenului de fotbal. Erau foarte înstăriți. De ce? Nu aveam nicio idee. Dar când începuse semestrul, acum câteva săptămâni, porțile sclipeau, vopsea de pe teren era încă proaspătă, iar tribunele nu mai erau acoperite de praf și de gume lipite, în toate culorile. Familia Wells intervenise.

Acum mă uitam la jacheta bleumarin, stil universitate, agățată de spătarul scaunului pe care ședea. Era ca un steag care flutura anunțând că el era Brett Wells, căpitanul echipei de fotbal. Nu că aș fi știut altceva despre el decât bârfele pe care le auzeam sau cecurile pe care le scriau părinții lui. Dar o parte din mine se întreba dacă

era într-adevăr atât de amabil cum spunea lumea sau dacă el chiar nu avea nicio relație la activ. Cu un chip ca al lui, mă îndoiam.

— Becca Hart? a întrebat domnișoara Copper, scoțându-mă din ale mele. Ai vrea să îmi răspunzi la întrebare, după ce termini de visat cu ochii deschiși?

Am simțit că mi se înroșesc întâi gâtul, apoi obrajii. O clipă mai târziu, am simțit că îmi ard până și degetele de la picioare.

— Care era întrebarea? am reușit să îngaim.

— Te rugasem să definești conceptul de cuplu născut sub o stea potrivnică.

Am răsfoit paginile caietului până am ajuns la lecția de ieri.

— Cuplul născut sub o stea potrivnică este compus din două persoane a căror dragoste este menită să nu se împlinească, am citit cu voce tare. Există atât de multe forțe care se opun relației lor, că nici măcar stelele nu îi pot ține împreună.

Mulțumită, domnișoara Copper a scris răspunsul meu pe tablă. Scârțâitul cretei a umplut tăcerea care se așternuse peste clasă. Când s-a întors, în sfârșit, inima îmi bătea din nou în ritm normal. Asta până când a spus:

— Și crezi că a meritat ca Romeo și Julieta să lupte pentru dragostea lor, știind că era sortită eșecului?

De obicei, preferam să evit să vorbesc la ore. Dar când subiectul era dragostea în literatură, aveam prostul obicei de a mă lansa în scurte sesiuni de bătut câmpii.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că a meritat. Faptul că s-au îndrăgostit le-a distrus viețile. Care e sensul să iubești pe cineva, dacă știi sigur că nu puteți fi împreună?

Am lovit cu creionul în bancă, ignorând elevii care se întorseseră să se uite lung la mine. Le cunoșteam prea bine expresiile. Eram deja obișnuită cu ele. Ridicau din sprâncene la fel ca mama și ca cea mai bună prietenă a mea. Doar că nu voiam nici mila, nici vorbele lor liniștitoare, pentru că eu mă hotărâsem. Nu era loc de negociere! Iubirea era distrugătoare și periculoasă. Era în siguranță doar între pagini, iar cărțile erau o experiență suficientă pentru mine. Să ne uităm doar la Romeo și la Julieta. Era o piesă tragică? Desigur. Dar trebuia să îmi fac griji fiindcă o rivalitate veche de un secol ar fi putut interveni între mine și bărbatul pe care îl iubeam, dacă ar fi existat? Cu siguranță nu.

Când Brett s-a întors să mă privească peste umăr, cu sprâncenele lui dese ridicate, mi-am privit caietul. Coperța din spate era acoperită de numere mângălite cu marker galben, pix albastru și creion — ce aveam la îndemână. Era o numărătoare inversă până la absolvire, când puteam, în sfârșit, să părăsesc școala asta și miile sale de fețe necunoscute!

Încă un an, mi-am spus, când în aer s-a înălțat o altă mână.

— Eu nu sunt de acord, a spus Jenny McHenry. Cu loarea costumului ei de majoretă se asorta cu cea a gecii lui Brett. Iubirea merită orice risc, chiar dacă poate frânge inimi.

Elevii încuviințau. La fel și domnișoara Copper.

— Nu a fost vorba doar despre inimi frânte, am precizat. Romeo și Julieta au murit.

— Au murit unul pentru altul, a intervenit alt elev.

— Iar dacă nu ar fi fost așa, cartea tot s-ar fi încheiat înainte să îi arate cum se distanțează. Iubirea este ceva temporar. Nu e vreun remediu magic. Asta încerca să ne arate Shakespeare. De aceea au murit – pentru că au fost suficient de naivi să creadă că iubirea lor ar putea pune capăt unui război.

— Ți-e ușor să vorbești, a spus Jenny.

În clasă s-a așternut din nou tăcerea.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Ți-e ușor să bagatelizezi iubirea când nu ai simțit-o niciodată.

Cuvintele ei m-au lovit în plex. Știam că, probabil, nu urmărea nimic rostindu-le. Dar Jenny și cu mine fusese-răm cele mai bune prietene în clasa a noua, când eram amândouă doar niște fete de 14 ani, fără experiență, și încercam să supraviețuim. Apoi, vara a trecut, a început clasa a zecea, iar Jenny și-a scos aparatul dentar, a mai crescut câțiva centimetri (la fel și alte părți ale corpului ei) și nu și-a mai dorit să fim prietene. Dintr-odată, devenise o persoană populară. S-a alăturat echipei de majorete și a lăsat în urmă o serie de inimi frânte.

După aceea, a început să fie plină de sine, dând sfaturi în dragoste și purtându-se cu superioritate pentru că eram singură. De parcă nu ne-am fi aflat în aceeași barcă, acum doar câteva luni. De parcă să aibă un iubit o făcea expertă în dragoste. Pe bune?

La început fusese suportabil, dar acum, doi ani mai târziu, devenise iritantă.

Mai mult decât iritantă.

Jenny nu cunoștea amănunte despre divorțul părinților mei. Știa că tata nu mai era prin zonă – asta era ușor să remarci, dacă petrecuseși ceva timp la mine acasă. Dar nu vorbisem niciodată cu ea despre asta, iar ea nu întrebase niciodată. Cuvintele ei nu erau vreo insultă plănuită meticulos, care știa perfect cât de puternică era lovitura sub centură. Erau o coincidență; și totuși, m-au rănit.

Am ridicat iar mâna.

— Nu trebuie să fii îndrăgostit ca să înțelegi.

— Cred că trebuie. Jenny a privit peste umăr, arătând spre cartea de pe banca mea. Cărțile sunt una, realitatea, alta. Sentimentele nu sunt la fel.

Mi-am acoperit cartea cu caietul.

Domnișoara Copper și-a dres glasul și a spus:

— Ajunge, Jennifer!

Apoi a început să împartă fișe, anunțând că vom lucra individual restul orei. Mi-a aruncat așa o privire când a rostit anunțul, de m-am făcut mică pe scaun.

Restul orei am mângălit câteva răspunsuri deloc elaborate. Mă gândeam numai la ce îmi spusese Jennifer. Greșea. Știam multe despre dragoste. Știam că exista în două forme: 1) dragoste reală și 2) dragoste imaginară. Cea reală era ce credeam că trăiseră părinții mei înainte de divorț. Cea imaginară fusese, de atunci, preferata mea.

Am clătinat din cap, imaginându-mi gândurile negative cum mi se rostogoleau afară prin urechi, și m-am

concentrat la fișa de lucru. Am ridicat privirea o dată, înainte să se încheie ora, și m-am trezit că mă privește Brett. Avea o expresie care părea să spună că nu reușea să îmi citească gândurile. Sau, mai rău, inima. Ceva la ea m-a făcut să oftez ușurată când a sunat clopoțelul.

Așa cum am mai spus, ziua trăsese lozul câștigător la loteria uitării.

Până când totul s-a schimbat.

S-a întâmplat când eram lângă dulapul meu, de unde scosesem manualul de biologie. Lângă mine a apărut cineva.

— Doi ani mai târziu, ești în continuare obsedată de aceleași cărți.

Jenny mi-a smuls *Dacă sunt a ta* din brațe. A privit copena și a pufnit.

— De ce el nu poartă cămașă? Și de ce ea are sânii mai mari decât capul?

Am înșfăcat cartea și am strâns-o protector sub braț.

— Nu ți se par complet nerealiste? a continuat ea.

M-am prefăcut că nu găseam ceva în dulap.

— Face parte din plăcerea de a le citi.

— Nu e de mirare că ai fost atât de pesimistă la oră. Dacă asta citești, firește că te îndrepti spre mari dezamăgiri.

După doar câțiva iubiți, se credea guru într-ale dragostei și mă copleșea cu toate cunoștințele ei, ca o simplă muritoare ce eram. Cât de amabil!

Mă întrebam dacă ar mai fi spus asta știind despre divorț. Dacă știa că aveam un motiv să fiu atât de

pesimistă. Dacă știa cum te simți când iubești pe cineva, iar acel cineva te părăsește.

— Trebuie să ajung la oră, Jen. Ai putea să păstrezi ședința de terapie nedorită pentru mâine?

Jenny, fără să asculte, și-a dat buclele după urechi și a spus:

— Părinții tăi nu te întreabă niciodată despre asta?

Am încremenit. Cuvântul „părinți”. La plural. Presupunea că încă aveam doi.

— Despre ce să mă întrebe?

— Despre relații. Îmi amintesc că mama ta discuta mereu cu noi despre iubire, în clasa a noua. Mai știi? Era întotdeauna încântată de ideea că una dintre noi s-ar putea îndrăgosti. Mi-aș dori să mă poată vedea acum. Ha?

Doamne, cât de enervantă era! De ce era greșit să fiu singură? De ce nu era OK să nu ai pe cine ține de mână și ce-or mai fi făcut cuplurile? De ce nu putea o fată de 17 ani să fie pe cont propriu și toată lumea să fie în regulă cu asta, fără să se aștepte să se îndrăgostească din clipă în clipă?

Nu știu ce a făcut ca următoarele cuvinte să mi se reverse printre buze, fără niciun efort. Poate a fost durerea pe care încă o simțeam pentru că Jenny alesese popularitatea în defavoarea mea. Poate erau anii de comentarii răutăcioase despre faptul că nu aveam nicio relație. Sau poate că voiam doar să îmi apăr cărțile de care mă agățam ca de un colac de salvare – singurul memento care îmi confirma că exista vreun soi de dragoste.